

Birgith Mogensen (CD):

Et folketingsmedlem har en gage, der ligger på linje med en faglært arbejders, og det kalder jeg ret og rimeligt. Derfor vil jeg betegne hr. Poulsgaards forslag som en paradeforestilling, der kun tilsigter at fiske vælgerstemmer hos en mindre del af befolkningen. Mere har jeg ikke at sige om dette urealistiske forslag, som CD ikke kan tilslutte sig.

Hvis hr. Poulsgaard, som driver forretning nebenan sit folketingsjob, frivilligt vil afgive 10 pct. af sin indtægt til et godt formål, så vil jeg med fornøjelse forsyne hr. Poulsgaard med giroindbetalingskort til Røde Kors, Frelsens Hær etc.

Janne Normann (RV):

Da det radikale venstres ordfører, fru Lone Dybkjær, ikke kan være til stede, skal jeg meddele hr. Poulsgaard, at vi som sædvanlig tager afstand fra forslaget.

Wilhelm (VS):

Uanset hvor mange læserbrevne formiddagspressen er i stand til at fremkalde om de spørgsmål, der er taget op i fremskridtspartiets forslag, så synes jeg, det skal slås fast, at der ikke er mange penge i det. Blev det gennemført fuldt ud, kunne det vel højst blive til 2 skattepligtige kroner pr. dansker pr. år, hvis de sparede penge skulle deles ud. Forslaget har således mest symbolsk betydning, men det kan selvfølgelig også have betydning. Hvis ikke det var sådan, så var der ikke ret meget herinde, der havde betydning.

Folketingsvederlag til ministre, som ikke er medlemmer af folketingsrådet, vil vi gerne se på, for vi synes ikke, at det forekommer rimeligt. Det forekommer egentlig heller ikke rimeligt, at ministre, der er medlemmer af folketingsrådet, får dette vederlag, for man kan nu engang ikke passe begge dele ordentligt. Spørgsmålet er derfor for os at se, om ikke dette vederlag skal bortfalde for alle ministre, eventuelt kombineret med en justering af ministergagen, så den bliver reelt beregnet, og selvfølgelig med ret, om ikke ligefrem pligt, til at lade stedfortræderen indkalde.

Spørgsmålet om særpensioner vil vi også gerne se på, men i den forbindelse vil vi godt gøre opmærksom på, at også de såkaldte private pensionsordninger, kollektive såvel som individuelle, reelt er skatteyderfinansieret,

som det hedder i forslaget, i kraft af de fradragsprivilegier, der knytter sig til disse ordninger.

Ministerpensioner og ventepenge i almindelighed har fremskridtspartiet slet ikke taget med. Det så vi ellers gerne. Vi synes, de er for massive, også når vi sammenligner med folketingsmedlemmernes vilkår. Tænk f.eks., om Schlüterregeringen var fældet, som den burde være, allerede ved åbningsdebatten! Hvorfor skulle det koste befolkningen et 2- eller 3-cifret millionbeløb at have haft en sådan selvpromoverende mindretalsregering i 3 sommerferieuger? Var det ikke rimeligt, at den i hvert fald skulle klare en fremstilling for folketingsrådet?

Så er der folketingsmedlemmernes vederlag, og det er jo en populær sag, skal man dømme efter læserbrevne og Fjæsingspris-modtager Frits Høyrups tilbagevendende artikler. Her kan en VSer måske bedre end andre sige sin mening uden at blive tillagt alt for skumle motiver, for vi har jo nemlig den ordning, at ingen må opnå indtægtsfremgang ved at repræsentere partiet – en eventuel merindtægt går til partiskat. De personlige motiver bliver for mit eget vedkommende om muligt endnu mindre, fordi jeg i henhold til vores udskiftningsprincipper synger på sidste vers. Jeg falder så at sige sammen med Schlüterregeringen, og jeg håber, at det sker snart.

På den baggrund vil jeg tillade mig at sige, at vi anser fremskridtspartiets forslag vedrørende vederlagene til folketingsmedlemmerne for den rene pop, og vi vil ikke støtte det. Det er ikke kun, fordi vi går imod indkomst- og lønpolitik i det hele taget, det er også, fordi vi finder, at folketingsvederlaget ikke er for stort. Nu er det jo forskelligt, hvad folk udretter for pengene, må man nok sige, og jeg skal ikke udelukke, at nogle af forslagsstillerne kan holde en helt urimeligt høj time-løn, men jeg kan i hvert fald for mit eget vedkommende sige, at jeg aldrig, hverken som offentligt eller privat ansat, har knoklet så meget for pengene som i de 8 år, jeg har været herinde, og jeg synes ikke, at jeg plejer at være doven.

Det er ikke populært at sige det, og så må det jo blive VS' opgave at sige det: folketingsmedlemmernes arbejdsvilkår er bestemt ikke for gode. Både med hensyn til lønforhold og med hensyn til kontorbestand og fa-